

זמני כניסת ויציאת השבת

רבינו תם	יציאת שבת	כניסת שבת	איזור
19:08	18:24	17:21	חיפה
19:06	18:23	17:32	תל אביב
19:09	18:25	17:10	ירושלים
19:08	18:25	17:32	באר שבע

"מנגינה אשר שורשה אינה אמת,
מרחיקה ממנה למרות נעימותה"
(רבי נחמן מברסלב)

להקדשות לעילוי נשמת
או להבדיל לרפואה / להצלחה
ניתן לשלוח הודעה למס' 0523458725

כל תרומה עבור הוצאת העלון תתקבל
בברכה לזיכוי הרבים ולהקדשות עבור
יקירכם.

(ההקדשות לרפואה / להצלחה
יופיעו בעמ' האחרון של העלון).

שבת שלום ומבורך

"מאמר דניאל" לפרשת ויקרא

בפרשת "ויקרא" אנו רואים שהמילה "ויקרא" כתובה עם האות א' זעירה. א' קטנה. מכאן אפשר ללמוד ענווה ממשה רבינו. משה רבינו רצה שיהיה כתוב "ויקר" מלשון מקרה, כמו שנאמר אצל בלעם הרשע, אך הקב"ה רצה ההפך, שיהיה כתוב "ויקרא" מלשון חיבה, ולא מלשון מקרה. אז מדוע לא כתוב "ויקרא" רגיל? אלא מכאן אפשר ללמוד כמה כוח וכמה חשובה מילה של הצדיק, שאפילו ה' גוזר, הצדיק יכול לבטל, והקב"ה רצה לכבד את בקשתו של משה רבינו, אז מדוע באמת לא נאמר "ויקר"? אלא, ה' רצה בכל זאת שלא יחשבו שזה במקרה, כמו שנאמר אצל בלעם, אלא מצד אחד נכבד את הבקשה של הצדיק, אך מצד שני, חשוב לא לזלזל ולא לפגוע בכבוד הצדיק ובכבוד התורה הקדושה, ולכן "הפשרה" שעשו והגיעו להחלטה שיהיה כתוב "ויקרא" עם א' זעירה. ונשאל שאלה חזקה, הרי התורה הקדושה, היא מדוייקת ביותר. הקדוש ברוך הוא נתן בדיוק דיו לכתוב את התורה הקדושה. אז אם כך, מה יעשו עם הדיו שנשאר (הרי לא כתבו א' רגילה, אלא א' זעירה, אז נשאר דיו, ומה יעשו עם הדיו הזה?)

אז אם נסתכל היטב, נאמר "ויהי ברדת משה מהר סיני ושני לחת העדת ביד משה ברדתו מן ההר ומשה לא ידע כי קרן עור פניו בדברו אתו". ומהיכן קרן עור פניו של משה? אלא מפרשים שהדיו שנשאר מהתורה הקדושה היה מרוח על פניו. הדיו שנשאר מכתובת התורה. אפשר ללמוד יסוד גדול מכל העניין הזה, אם האדם מצניע את עצמו, מתוך ענווה, ולא מתגאה על הבריות, ה' יגביה אותו לבד. בזמן שלך ובמקום הנכון, ה' יחליט ואתה תגדל ותעלה מעלה מעלה. כך גם בעבודה וכך גם בחיים עצמם, לפעמים אנשים מחפשים קיצורי דרך, לעלות אחד על השני, ובכך לגדול, וזאת טעות ועצת היצר הרע. להפך, תשאיר את העניינים לה' יתברך, כל אחד יעשה את שלו, וה' לבד יגביה ויגדיל אותך. אתה תעשה את שלך, ותשאיר לה' לעשות את שלו. וכך כתוב בתהילים "משפיל גאים עדי ארץ, מגביה שפלים עד מרום". מי שיהיה בענווה, ה' יגביה אותו. אך מי שיהיה בגאווה ה' ישפיל אותו. ולא סתם נאמר שמי שבורח מהכבוד, הכבוד רודף אחריו. ומי שרץ ומחפש אחר הכבוד, הכבוד בורח ממנו. צריכים ללמוד מזה יסוד גדול לחיים עצמם. ובמיוחד לפני חג הפסח, שאנו מצווים לבער את החמץ, ויש לדעת שמדובר גם על החמץ שבלב, השנאה, הגאווה צריכים לסלק אותם מן הלב והפנימיות. שכן אם נסתכל הלחם והבצק הוא תופח (מלשון גאווה) ואילו המצה (לחם עוני) מלשון ענווה. נשתדל כולנו לסמוך על ה', ללכת בדרך ישרה, בדרך ארץ בנועם וכבוד.

העלון מוקדש לעילוי נשמת

יהושע בן רבקה

יעקב בן סעידה
ישראל בן נרה
נתנאל בן אורלי
יצחק בן רחל

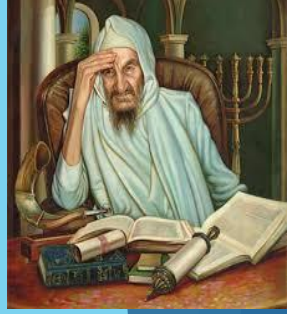
אהרון בן חזלה
חי בן ירדנה
חנניה בן אסתר
גרשון בן רחמה
שמעון בן עישה

נוריה בת נעימה
אורלי בת סעידה
חנה בת זוהרה
קוקב בת אביגיל
מרים בת פרח

סיפורי מופת על הצדיק הקדוש בבא סאלי

בדרכו של הבבא סאלי לישראל הוא הפליג באוניה. במשך ההפלגה הוא הסתגר בתא שלו, וישב ללמוד תורה. לפתע פרצה סערה בים, שהתחילה לטלטל את האוניה. האוניה עמדה לטבוע בכל רגע. האנשים שהיו על האוניה רצו אל רב החובל, ואמרו לו שיש על האוניה צדיק גדול. הם הלכו אל התא של הבבא סאלי ודפקו בדלת. הוא פתח ושאל מה קרה. אמרו לו: "רבינו, המצב קשה, האוניה עומדת לטבוע, בבקשה שכבודו יעשה משהו". אצל הבבא סאלי היה גביע של קידוש, הגביע היה של סבו, רבי יעקב אבוחצירא, והוא היה מקדש עליו בליל שבת. הוא לקח את הגביע ומזג בו יין, בירך עליו "בורא פרי הגפן", שתה מעט מהיין ושפך את הנותר בים. ברגע שנשפך היין, הים נעשה כמו שקט כמו ראי. בכל האוניה דיברו על זה והיה רעש גדול. כשהגיעו לישראל חיכו אלפים בחוף, כי ידעו שהבבא סאלי מגיע. כשהם שמעו את הסיפור היה רעש גדול מאוד. זה רק כדי שנבין מי זה היה הבבא סאלי הקדוש. "צדיק גוזר והקב"ה מקיים".

רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב זצוק"ל

סיפר פעם רבינו מעשה בשני עניים מקבצי נדבות, אחד יהודי והשני גוי, הם היו חברים טובים. היהודי לימד את חברו הגוי את השפה "אידיש" ובכך עזר לו לקבל נדבות מיהודים רחמנים. כאשר הגיע פסח, הציע היהודי לגוי, שיבוא איתו לבית הכנסת ושם כבר יזמינו אותם לליל הסדר. לאחר התפילה, כל אחד מהם קיבל הזמנה לבית אחר. היהודי שכח להסביר לגוי שעד הארוחה הטובה, יש סדר מסויים, וצריך להמתין בסבלנות. הגוי ישב בשולחן, וציפה לסעודה הגדולה, אך לאכזבתו קיבל כרפס טבול במי מלח, ואחר כך המתין זמן רב עד שקראו את ההגדה, וכך החל לאבד את סבלנותו, עד שקיבל את המרור, ולאחר שאכל את המרור, פקעה סבלנותו, ויצא משם רעב כי לא המתין בסבלנות לסעודה. לאחר זמן, נפגשו שני החברים, היהודי והגוי, שאל היהודי את הגוי, איך היה ליל הסדר והארוחה? סיפר לו הגוי את כל אשר אירע לו בכעס. אמר לו היהודי "שוטה שכמוך, אם היית מחכה מעט היית מקבל אוכל טוב כמוני" והנמשל הוא, שאדם צריך להמתין מעט, כי בסוף ירגיש את התענוג האמיתי וכל הטוב שבעולם.. (שיח שרפי קודש א – תקעט).

"בצור ירום"

ביאורים מספר התניא
מאת הרב ירום מיכאל אברג'ל זצוק"ל

"כדאיתא בפרק ב' דבימות ובפ"ק דנדה, ואפילו מי שיש בידו למחות ולא מיחה נקרא רשע" וההסבר לכך: "כדאיתא בפרק ב' דבימות" (דף כ' עמ' א) בגמרא שם מבואר שכל המקיים דברי חכמים נקרא קדוש. "ובפרק קמא דנדה (דף יב ע"א) מבואר שכל המקיים דברי חכמים נקרא צנוע. "ואפילו מי שיש בידו למחות ולא מיחה" – כלומר הוא עצמו לא עבר על שום עבירה, רק שהוא לא מיחה במי שעבר עבירה – נקרא רשע. (ובפרק ו' דשבועות, דף ל"ט, עמ' ב,) למשל אדם שהוא רב גדול, והוא יודע שהציבור שומע לו, אם הוא רואה שהם עוברים על איזה עבירה קשה, כגון שמביאים בשבת לבית הכנסת דברים המפריעים למהלך התפילה, אותו רב צריך לומר להם שאין להכניס דברים כאלה לבית הכנסת, כדי ששם ושלום לא יוצר מצב של קלקול התפילה. כאשר אדם רואה מישהו עושה טעות, הוא צריך להשתדל להוכיח אותו בעדינות, לקחת אותו לצד, במקום שלא ישמעו אנשים אחרים, ויאמר לו "אנחנו למדנו שכך וכך צריך לעשות", אפשר לספר לו על מקרה דומה שקרה בעבר, והוא כבר מעצמו יסיק את המסקנות. ולעשות הכל כדי לא לפגוע בו, כמו שאומר הפסוק "הוכח תוכיח את עמיתך ולא תישא עליו חטא" (ויקרא י"ט). כי כל תוכחה שהיא פוגעת בזולת, לא די שהיא לא משיגה את הרווח, אלא שההפסד קרוב אליה יותר. כתוב במדרש, (בראשית רבה פרשת ע"ג) "וירדוף אביה אחרי ירבעם וכו', ולא עצר כח ירבעם עוד בימי אביהו ויגפה ה' יומות". (דבה"י – ב י"ג). אמר רבי שמואל בר נחמן את סבור ירבעם הוא שניגוף, לא ניגוף אלא אביה, ולמה ניגוף? רבי יוחנן אמר על שחסדם ברבים, שנאמר "ועתה אתם אומרים להתחזק לפני ממלכת ה' וגו', ועמכם עגלי זהב אשר עשה לכם ירבעם לאלקים". כלומר בגלל שהוא ביזה את ירבעם ברבים. (בצור ירום" חלק א', פרק א', עמ' 165-166).

מֵרֵן הַקִּדוּשׁ וְהַגָּאוּן הֶרֶב עוֹבְדֵי הַיּוֹסֵף צוּק"ל

"כֹּל הַשָּׁנָה הַלְכוֹת בְּכָל יוֹם מוֹבְטָח לוֹ שֶׁהוּא בֶן הָעוֹלָם הַבֵּא"

□ עֶרֶב פֶּסַח שָׁחַל בַּשַּׁבָּת מִקְדִּימִין אֶת דְּרַשְׁת שַׁבַּת הַגְּדוֹל לַיּוֹם שַׁבַּת ז' נִיסָן, כְּדֵי לְהוֹרוֹת לַעֲמֵם אֶת הַדֶּרֶךְ יִלְכוּ בָּהּ וְאֵת הַמַּעֲשֵׂה אֲשֶׁר יַעֲשׂוּן, בְּהַלְכוֹת הַפֶּסַח, כַּהֲגַעַלְת כְּלִימ וְהַכְּשָׁרִים, בְּדִיקַת הַחֲמֵץ וּבִיעוּרוֹ, וְאִפִּיית הַמִּצּוֹת, וּבְדִיקַת הַמֵּרוֹר מֵהַתּוֹלָעִים, לְצוּרֵךְ הַסֹּדֵר שֶׁל לַיִל פֶּסַח. וּמִכֵּל מִקּוֹם גַּם בַּשַּׁבָּת עֶרֶב פֶּסַח שֶׁהוּא שַׁבַּת הַגְּדוֹל, סוֹמֵךְ לַעֲת עֶרֶב, יֵשׁ לְדִרוֹשׁ בְּדַבְרֵי אַגְדָּה, בְּסִיפּוֹר יִצִּיאַת מִצְרַיִם, וּבַחֲזִיזוּק הָאֲמוּנָה. וְיֵשׁ לְהַרְחִיב הַדִּיבּוֹר בְּתוֹכָחוֹת מוֹסֵר לְהוֹכִיחַ אֶת הָעַם וּלְהַזְהִירָם גַּם עַל בִּיעוֹר הַשְּׂאוֹר שֶׁבַעֲסִיָּה בַּמַּעֲשִׂים הָרַעִים, וּמַחֲמַצַּת הַדַּעוֹת הַמְּשׁוֹבָשׁוֹת, וּנְפִיחַת הַמַּדּוֹת הַמְּקוֹלְקָלוֹת וְלְהַחֲזִירָם לְמוֹטָב. וְגַם בַּיּוֹם טוֹב שֶׁל פֶּסַח עַל הָרַבָּנִים בְּכָל אֶתֶר וְאֶתֶר לְדִרוֹשׁ בְּעֵינֵינוּ שֶׁל יוֹם, כְּתַקְנַת מֹשֶׁה רַבִּינוּ (מַגִּילָה ד. ל.ב.), וְלַחֲזֵק אֶת לִבָּם בְּאֲמוּנָה שֶׁל בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ וְלְגַאֲלוֹת עִם יִשְׂרָאֵל.

□ עֶרֶב פֶּסַח שָׁחַל לְהִיּוֹת בַּשַּׁבָּת, בּוֹדְקִים אֶת הַחֲמֵץ בַּיּוֹם חֲמִישִׁי בְּעֶרֶב, אֹר לַיּוֹם שְׁשִׁי י"ג נִיסָן, וְהַבְּדִיקָה צְרִיכָה לְהִיּוֹת לְאוֹר הַנֵּר, וְכַשְׂאִין מִצּוֹי אֲצִלּוֹ נֵר שְׁעוֹה יוֹכֵל לְבַדּוֹק גַּם עַל יְדֵי פֶּנֶס כִּיס חֲשַׁמְלִי, שֶׁאֲפָשֵׁר לְטַטְלוֹ וְלְהַכְנִיסוֹ לְחוּרִים וְלִסְדָּקִים, לְבַדּוֹק אֶת הַחֲמֵץ כְּרָאוּי. וּמְבַרְכִים לְפָנֵי הַבְּדִיקָה: "בְּרוּךְ אַתָּה ה' אֱמ"ה אֱקָב"ו עַל בִּיעוֹר חֲמֵץ". וְאַחַר סִיוֵם הַבְּדִיקָה יֹאמֵר: "כֹּל חֲמִירָא דְאִיכָא בְּרַשׁוּתֵי דְלֵא חֲזִיתִיה וְדֵלֵא בִיעֵרְתִּיה לִיבְטִיל וְלֵהוֹי כַּעֲפָרָא דְאַרְעָא". (כֵּל הַחֲמֵץ וְשְׂאוֹר שִׁישׁ בְּרַשׁוּתֵי שְׁלֵא רְאִיתִיו וְשֵׁלֵא בִיעֵרְתִּיו יִתְבַטֵּל וְיִהְיֶה כַּעֲפָרָא הָאַרְצִי). וְיֵשׁ לְהַזְהֵר לְהַצְנִיעַ הַחֲמֵץ שֶׁנִּשְׂאָר וְנוֹעֵד לְאִכִּילָה בַּיּוֹם שְׁשִׁי וּבַיּוֹם שַׁבַּת, בְּפִינָה מִיּוֹחַדָּת, כְּדֵי שֶׁלֹּא יִתְפַּזֵּר אָנָּה וְאָנָּה וְיִצְטָרֵךְ בְּדִיקָה נּוֹסֶפֶת אַחֲרָיו

□ אֵף עַל פִּי שְׁבִיּוֹם שְׁשִׁי שֶׁהוּא יוֹם י"ג בְּנִיסָן מוֹתֵר לְאִכּוֹל חֲמֵץ כֹּל הַיּוֹם, מִכֵּל מִקּוֹם טוֹב לְבַעַר הַחֲמֵץ בְּעֶרֶב שַׁבַּת בַּשְּׁעָה חֲמִישִׁית, כְּמוֹ בְּעֶרְבֵי פֶּסַחִים שֶׁל שָׁאֵר שְׁנַיִם, כְּדֵי שֶׁלֹּא יִבּוֹאוּ לְטַעוֹת בַּשָּׁנָה הַבָּאָה לְבַעַר הַחֲמֵץ אַחַר חֲצוֹת הַיּוֹם. וְיִשְׁאִיר מִן הַחֲמֵץ מִזּוֹן לְשֵׁנֵי סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבַּת בְּלַבַּד, לַיִל שַׁבַּת, וְלַיּוֹם שַׁבַּת שְׁחָרִית. וְאִין צְרִיךְ לְבַטֵּל הַחֲמֵץ שְׁנֵית בַּשְּׁעָה הַבִּיעוֹר שְׁבִיּוֹם הַשְּׁשִׁי, אֲלֵא יִבְטְלוּ בַּיּוֹם שַׁבַּת בְּבוֹקֵר לְפָנֵי זְמַן אִיסוּרוֹ.

□ בַּיּוֹם שַׁבַּת יִשְׁכִּימוּ קוֹם לְהַתְּפַלֵּל שְׁחָרִית עִם "הַנֶּץ הַחֲמָה". וְלֹא יֵאֲרִיכוּ בַּתְּפִלָּה בְּנִיגוּנִים וּבְפִיּוּסִים. וְכֵן יִשְׁתַּדְּלוּ לֹא לְהַעֲלוֹת עוֹלִים נּוֹסְפִים לְסִפְרַת תּוֹרָה, אֲלֵא שְׁבַעַת עוֹלִים לְחוּבַת הַיּוֹם בְּלַבַּד, כְּדֵי לְהַסְפִּיק לְסִיּוּם סְעוּדַת שְׁחָרִית לְפָנֵי זְמַן אִיסוּרוֹ שֶׁל הַחֲמֵץ.

□ סְעוּדָה שְׁלִישִׁית שְׁזַמְנָה אַחַר הַמִּנְחָה אִי אֲפָשֵׁר לַעֲשׂוֹתָהּ בַּחֲמֵץ, מִפְּנֵי שֶׁכֶּבֶר הַגִּיעַ זְמַן אִיסוּרוֹ, וְאִי אֲפָשֵׁר לַעֲשׂוֹתָהּ בַּמִּצָּה (רַגִּילָה) מִפְּנֵי שֶׁאִיסוּר לְאִכּוֹל מִצָּה בְּעֶרֶב פֶּסַח, לְפִיכָךְ יֵשׁ לַעֲשׂוֹת סְעוּדָה שְׁלִישִׁית בַּמִּצָּה עֲשִׂירָה, וְיִסְעוּד קוֹדֵם שְׁעָה עֲשִׂירִית, (דְּהִינּוּ שֶׁלֶשׁ שְׁעוֹת קוֹדֵם צֵאת הַכּוֹכָבִים בַּשְּׁעוֹת זְמַנִּית) כְּדֵי שִׁיּוּכֵל לְאִכּוֹל בְּלִילָה אֶת הַמִּצָּה לְתִיאָבוֹן. וְלְכַתְּחֵלָה יֵאֵכֵל יוֹתֵר מְכַבִּיצָה מִמִּצָּה עֲשִׂירָה וְיִבְרַךְ עֲלֶיהָ בּוֹרָא מִינֵי מִזְנוֹת וּלְבִסּוֹף בְּרַכָּה אַחַת מִעֵין שֶׁלֶשׁ. וְלֹא יִבְרַךְ עֲלֶיהָ בְּרַכַּת הַמִּזּוֹן, שֶׁסֶפֶק בְּרַכּוֹת לְהַקֵּל. וְיוֹתֵר טוֹב לַעֲשׂוֹתָהּ בַּמִּצָּה מְבוֹשֶׁלֶת אוֹ מְטוֹגְנֶת, שֶׁהִרִי אִין יוֹצֵאִים בָּהּ יְדֵי חוּבַת מִצָּה בְּלִילָה, וּמִכִּיּוֹן שִׁישׁ עֲלֶיהָ צוֹרֵת פֶּת יִבְרַךְ עֲלֶיהָ בַּתְּחֵלָה "הַמּוֹצֵא לֶחֶם מִן הָאָרֶץ" (כְּשִׁישׁ בָּהּ כְּזִית, עֵיין סִימָן קֶסֶח סְעִיף י, וּבְאַחֲרוֹנִים). וּלְבִסּוֹף יִבְרַךְ בְּרַכַּת הַמִּזּוֹן. וְיֵשׁ לְהַקְדִּים סְעוּדָה זוֹ לְפָנֵי סוֹף שְׁעָה תְּשִׁיעִית [בַּשְּׁעוֹת זְמַנִּית] מֵהַיּוֹם, כְּדֵי שִׁיּוּכֵל לְאִכּוֹל אֶת הַמִּצָּה בְּלִילָה לְתִאָבוֹן.

סִיפּוֹרֵי הַבַּעַל שֶׁם טוֹב הַקִּדוּשׁ

כְּשֶׁהִיָּה רַבִּי מִנְחָם מַעֲנַדֵּל נַעַר, הוּא לָמַד אֲצֵל הַמַּגִּיד מִמַּעֲזֵרִיטֵשׁ. פַּעַם הֵם נִסְעוּ אֶל הַבַּעַל שֶׁם טוֹב הַקִּדוּשׁ, הַמַּגִּיד מִמַּעֲזֵרִיטֵשׁ לֹא הִצִּיג אֶת הַנַּעַר שְׂאִיתוֹ, אֵךְ הַבַּעַל שֶׁם טוֹב כִּבֵּר נִיחַשׁ מִי הוּא וְמָה שָׁמוֹ אֵף שֶׁמַּעוֹלָם לֹא פָגַשׁ אוֹתוֹ. אַחַר כֵּךְ לְאַחַר שֶׁקִּיבְלוּ אֶת בְּרַכַּת הַבַּעַל שֶׁם טוֹב, סִיפֵר לָהֶם הַבַּעַל שֶׁם טוֹב הַקִּדוּשׁ סִיפּוֹר מְאוֹד מוֹזָר וְאַרוּךְ וְלָרַגַע הָיָה נִדְמָה לְמַגִּיד מִמַּעֲזֵרִיטֵשׁ וְלַנַּעַר הַצַּעִיר, שֶׁהִסִּיפּוֹר דּוֹמָה בְּמַרְכִּיבֵיו לְסִיפּוֹר חִייוֹ שֶׁל אוֹתוֹ נַעַר. הַמַּגִּיד מִמַּעֲזֵרִיטֵשׁ שֶׁתֵּק וְלֹא אָמַר דָּבָר, וְהַנַּעַר מִנְחָם מַנְדֵּל הִרְגִישׁ שֶׁהִסִּיפּוֹר דּוֹמָה לְסִיפּוֹר חִייוֹ אֵךְ הָעֵדִיף לְשִׁתּוֹק וְלְהַתְּעַלֵּם מִכֵּךְ כְּפִי שֶׁנִּהְיָ גַם הַמַּגִּיד. הַבַּעַל שֶׁם טוֹב הַמְּשִׁיךְ בְּסִיפּוֹר הַמִּרְתֵּק שֶׁהִפָּךְ לְהִיּוֹת סִיפּוֹר עֲצוּב בְּשֶׁל תְּפִנִּית בְּעֵלִילָה, אֵךְ הַסּוֹף שֶׁל הַסִּיפּוֹר הָיָה מְרַגֵּשׁ וְטוֹב. הֵם נִפְרְדוּ מִמֶּנּוּ לְשִׁלוֹם וְהִלְכוּ לְדַרְכָּם. כַּעֲבוּר שְׁנַיִם רַבּוֹת, הִפָּךְ רַבִּי מִנְחָם מַנְדֵּל לְרֹאשׁ יִשִּׁיבָה, הַכֵּל הַתְּנַהֵל כְּשׁוֹרָה. יוֹם אֶחָד מִצְּבּוֹ הִבְרִיאוֹתֵי הַתְּדַרְדָּר, הוּא הוֹבֵהֵל לְבֵית הַחוּלִים וְשֶׁם גִּילוּ לוֹ שֶׁהוּא חָלָה בַּמַּחְלָה גְּדוֹלָה בְּיוֹתֵר. כֹּל הַתְּלִמִּידִים בָּכוּ וְהַתְּפַלְלוּ לְרַפּוּאָתוֹ, לֹאטֵּ לֹאטֵּ הוּא גַם אִיבַד אֶת קוֹלוֹ וְנִיְהִיָּה חֲלָשׁ בְּיוֹתֵר. הַרופָאִים לֹא הִשְׁאִירוּ לוֹ סִיכּוּי לְחַיּוֹת. כּוֹלָם הָיוּ בְּהֵלֶם, כֵּךְ לֹאבַד אֶת רַבֵּם הַקִּדוּשׁ? אֵךְ הוּא לֹא הִרָאָה שׁוֹם בְּהֵלָה וְשׁוֹם חֲשַׁשׁ, אֲלֵא בִיקֵשׁ לְכַנֵּס אֶת כּוֹלָם וְאָמַר שִׁישׁ לוֹ מִשְׁהוֹ לְמַסּוֹר לָהֶם. וְאֵת מָה שֶׁבִיקֵשׁ לְמַסּוֹר לָהֶם נִגְלָה בַּשְּׁבּוּעַ הַבֵּא..

הֶרֶב הַקִּדוּשׁ וְהַגָּאוּן רַבִּי יוֹרֵם מִיכָאֵל אֲבֵרְג'ל צוּק"ל

כְּדֵי לְזַכּוֹת בַּחֲלֵק זֶה שֶׁל הַתּוֹרָה צְרִיךְ הָאָדָם לְהַתְּקַדֵּשׁ בְּכָל מִינֵי קְדוּשָׁה - קְדוּשַׁת הַמַּחֲשָׁבָה, קְדוּשַׁת הַדִּיבּוֹר, קְדוּשַׁת הָאִכִּילָה וְקְדוּשַׁת הַיּוֹסֵד. וְאִיסוּר שִׁימְצָא בּוֹ שׁוֹם רַבֵּב שֶׁל חֲטָא, אֲפִילוֹ לֹא בְּאוֹנֵס. וְכֵל מִי שִׁיזְכָּה לְלַמּוֹד אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה בְּסִדֵּר הָרָאוּי, שֶׁלֵב אַחַר שֶׁלֵב, בְּסוֹפוֹ שֶׁל דָּבָר יִזְכָּה לְמַעֲלָה גְּדוֹלָה וְנַפְלָאָה, כְּפִי שְׁנִיתָן לְלַמּוֹד מִכֵּךְ שְׂרָבִי עֲקִיבָא זָכָה לְהִיּוֹת רֹאשׁ כֹּל חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁבְכָל הַדּוֹרוֹת וְכֵל רַז לֹא אָנִיס לִיָּה, וְהִיָּה הַיְחִיד שֶׁנִּכְנַס לְפֶרֶד"ס וְיִצָּא בְּשִׁלוֹם (רָאָה חֲגִיגָה יד, ב), וְלִכֵּל זֹאת זָכָה מְשׁוֹם שֶׁלֹּא נִיֶּסָה לְקַצֵּר אֶת הַדֶּרֶךְ, בְּלִימּוֹד הַתּוֹרָה וְלְדַלֵּג עַל שְׁלִבִים קוֹדֵמִים, אֲלֵא הַחֵל לְלַמּוֹד אֶת הַתּוֹרָה מֵאַלְפֵי בֵית, מִקְרָא, מִשְׁנָה וְכו', וְיִגַע וְטָרַח שְׁנַיִם רַבּוֹת, וְשִׁפֵּךְ דַּמְעוֹת כָּמִים כְּדֵי לְזַכּוֹת לְהַבִּין אֶת דְּבָרֵי רַבּוֹתֵיו. וְכֵךְ אָמַר רַבִּי טְרַפּוֹן לְרַבִּי עֲקִיבָא (אֲבוֹת דֶּר"נ פֶּרֶק ו) "עֲקִיבָא עֲלִיךְ הַכְּתוּב אֹמֵר "מְבַכִּי נְהָרוֹת חֲבַשׁ וְתַעֲלָמָה יִצָּא אֹר" (אִיּוֹב כח, יא)". וְהִינּוּ, שְׁבַזְכוֹת שֶׁבָכָה עַל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה נְהָרוֹת שֶׁל דַּמְעוֹת, זָכָה לְגַלוֹת לְאוֹר דְּבָרִים הַמוֹסְתָרִים מִבְּנֵי אָדָם. (מֵתוּךְ אֲמַרִי נַעַם, מֵאֲמַר ג', פֶּרֶשׁת וְיִקְרָא).

פעם אחת בליל חג ראשון של פסח הרגיש ר' לוי יצחק מברדיטשוב כי עלה בידו לערוך את ליל הסדר בשלמות ובמלוא הכוונה. התגאה ושמח על כך בליבו. והינה שמע שאומרים לו מן השמים: "על מה אתה מתגאה כל כך? והרי בן עירך, ר' חיים הסגל, ערך הלילה סדר נאה משלך." תוך כך באו חסידים אל ביתו כדי לראות את רבם בעריכת הסדר. שאל אותם ר' לוי יצחק: "האם אתם מכירים אדם בשם חיים הסגל?" השיב אחד מהם: "אני מכיר אותך, אבל איני יודע היכן הוא גר."

ביקש ר' לוי יצחק שיביאו אותו אליו, והחסידים יצאו לחפש את ביתו ברחובות ברדיטשוב. חיפשו וחיפשו עד שהגיעו לדלת ביתו של חיים הסבל ודפקו עליה. פתחה להם אשתו ושאלה: "מה אתם צריכים ממנו? הוא ישן עכשיו במיטתו, שיכור כלוט." נכנסו החסידים אל חדרו, ניסו להעיר אותו משנתו ולבסוף נאלצו לסחוב אותו על כתפיהם כל הדרך אל בית רבם. כשנכנסו, ציווה ר' לוי יצחק להושיב את חיים על כיסאו, ואז פנה אליו ושאל אותו: "ר' חיים חביבי, האם אמרת השבת 'עבדים היינו', כפי שנוהגים בבית הכנסת?" השיב חיים: "כן." הוסיף ושאל: "האם בדקת את החמץ?" "כן." "והאם שרפת את החמץ?" התחיל חיים חושב, ולבסוף אמר: "לא, שכחתי והשארתי אותו מונח על המדף." שוב שאל ר' לוי יצחק: "ר' חיים, האם ערכת סדר הלילה?" הביט בו חיים והשיב: "רבי, אגיד לך את האמת. מכיוון ששמעתי שאסור לשתות יין שרף כל שמונת ימי החג, שתייתי אתמול כמות כזאת שתספיק לי לשמונה ימים, ולכן התעייפתי מאוד ונרדמתי על המיטה. עד שבאה אשתי, ניערה אותי ואמרה: 'חיים, למה אינך עורך סדר, כמו כל היהודים?' ועניתי לה: 'מה את רוצה ממני?' הרי אני עם הארץ, ואבי היה עם הארץ, ואני לא יודע כלל מה נהוג ומה יש לעשות, ורק את זה אני יודע שאנחנו היהודים היינו בגלות אצל המצרים ושיש לנו אלוהים שהוציא אותנו משם. וגם עכשיו אנחנו בגלות, וה' יוציא אותנו גם מגלות זו!" והנה ראיתי שהשולחן ערוך, ועליו כוסות יין, מצות וביצים. אכלתי מהמצות ומהביצים ושתייתי גם יין, ומרוב עייפות הייתי מוכרח לחזור לישון, ונרדמתי." הבין ר' לוי כי דבריו של הסבל התקבלו בשמים, מכיוון שנאמרו בלב תם ובלי שום גאווה ומחשבה זרה. ביקש הרבי מחסידיו ללוות את חיים בחזרה אל ביתו. כמה כוח יש לתמימות של יהודי...

בליל חורף קשה, התנהל בדרכים המושלגות יהודי, ופניו אל הרב הגדול, רבי לוי יצחק מברדיצ'ב. היה היהודי איש פשוט ותמים, אך עשיר מופלג, גומל חסדים ומאמין גדול. לאחר שנח מעמל הדרך, קיבל הרב את פניו ושאל אותו לשלומו ולשלום בני ביתו. השיב היהודי: בעזרת ה' שורה הברכה על ביתי, פרנסתי מצויה, ובני ביתי חיים ברווחה ובנחת, אך יש דבר אחד שמצער אותי ואינו נותן לי מנוח, ובעטיו באתי אליך. ומה הדבר? שאל הרב. בכל שנה ושנה מצפה אני לבואו של אליהו הנביא ואולם דווקא אני, שכה משתוקק ונכסף לראותו, מעודי לא זכיתי לכך. ומה עוד רבי, קניתי לכבודו כוס כסף מהודרת ביותר, ולקראת ליל הסדר ממרקת אותה אשתי, עד שהיא מפיצה את זהרה על השולחן כולו ואת הדלת מקפיד אני לפתוח לרווחה במועד הנכון. אמור נא לי רבי, מה עוד עלי לעשות כדי לזכות לגילוי אליהו? צחק הצדיק מברדיצ'ב, שהכיר את האיש, הרהר רגע ואחר כך השיב: שמע נא יהודי, סע לעיירה גרוסלובה, לפי חישובי תגיע לשם יומיים שלושה לפני חג הפסח. בבואך, שאל למקום מגוריו של יהודי פלוני מבני המקום. תבוא אליו ותבקש להסב עמו אל שלחן הסדר. אצלו תזכה בעזרת השם לראות את אליהו הנביא. נסע היהודי ימים ויליות, בכפור ובשלג, עד שהגיע סוף סוף לאותה עיירה בזמן אותו חזה רבי לוי יצחק מברדיצ'ב. נכנס לבית, הציג את עצמו ואמר: רוצה אני להסב עמכם בליל הסדר. שלח אותי אליכם הצדיק הגדול, רבי לוי יצחק מברדיצ'ב. התבונן בו בעל הבית בעיניים תמהות ואמר לו: ברוך הבא לביתי, אך חושש אני שלא אוכל להיות מארח ראוי לשמו, ביתי דולף מחמת הגג ההרוס, בחוץ גדול הקור, ואין לי עצים להסקה, גם כסף אין בידי, ואינני יודע מאין אקח את הצרכים לליל הסדר ולימים שיבואו אחריו. בשמוע האורח את הדברים האלה, ובראותו את מצבו העגום של היהודי, הוציא מכיסו כמה מאות רובלים, מסרם לו ואמר: הרי לך, ידידי, לך תקן את גג ביתך, קנה עצים להסקה, וקנה גם מצרכים לליל הסדר ולכל ימות החג. קנה בגדים לחג לך ולילדיך וכן מנעלים חדשים אל תקמץ בהוצאות. שמח האיש שמחה רבה, והודה לאורח הבלתי צפוי על העזרה שהגיש לו. תיקן את גג הבית, קנה עצים לחמום הבית, וכן מאכל ומשקה מכל טוב לליל הסדר ולכל ימות החג. הסבו כל בני המשפחה בבגדי חג לשולחן הסדר, עשו סדר כהלכתו ושרו בשמחה רבה את שירי החג. בהגיע זמן הופעתו של אליהו הנביא, פתחו לפניו בני הבית את הדלת. האורח צפה בהתרגשות רבה, כשהוא מכין את עצמו לחזות בגלוי אליהו. אך הזמן חלף, "הסדר" הסתיים, ואליהו הנביא לא נגלה. לאחר מכן חזר אל הרבי מברדיצ'ב ושאלתו בפיו, מדוע לא זכה לראות את אליהו הנביא? ענה לו הרבי "בשביל המשפחה ההיא, אתה היית אליהו הנביא שלהם..." אתה נשלחת מהשמיים להיות אליהו הנביא שהציל אותם בחג ובזכותו היה להם אוכל שתייה ובגדים לחג.

העלון מוקדש להצלחת

מור אבי אוריאל בן ציפורה
מרת אימי ויויאן בת נוריה
עזרא (עוז) בן נאוה
גיא גואטה
אליעד אליהו בן אריאלה
אלעזר בן כוכבה
רבקה בת ז'ולייט

העלון מוקדש להצלחת וברכה של אשתי
היקרה שילת בת רבקה רחל

מוקדש גם להצלחת כלל התורמים בעילום
שם

העלון מוקדש לרפואת

צ'יצ'אן בן ביסקה
חזלה בת חביבה
ראובן בן חנה
מיכאל בן זוהרה
דביר בן גאולה

להקדשות וסיוע בזיכוי הרבים
ולקבלת העלון שלחו הודעה למס'
0523458725

"כל המזכה את הרבים אין חטא בא
על ידו"